

Mikko, Jussi kumppanukset

Kulki Mikko metsätiellä
syrjäpolkuja potalsi
nälkä kurni vatsassansa
suolet tyhjänä kurisi.
Tuli tuossa Jussin luokse:
- Voihan kuomani korea
ystäväni parhaimpani,
onko ruokia sinulla
ateriaa syödäkseni?
Kovin nälkä on minulla,
tyhjät suolet vatsassani
kurnii tyhjyyttä kovasti,
mourahtelee valtavasti.
Jussi säikähti, sävähti,
Mikon kierot metkut tiesi.
Jänispaistia himoitsi,
Mikko ketkula kamala.
Jussi pinkaisi pahohon,
loikki pienen pellon poikki.
- Huh, kun taasenkin tipalla,
oli kallis henkikulta.

Karhuvaarin herätys

Se on vanha karhuvaari,
talven nukkunut kolossa
siellä vanhan kuusen alla
juuren jyhkeän lomassa,
kauan kesti kellotella,
kauan vartoilla kevättä.

Alla paksujen kinosten,
nukkui Kontio komea
korven keisari kai suurin
salon valtias vasiten.

Päätä nosteli jo hiukan,
vesi selkään jo solahti,
kuoppa täynnä kosteutta,
reuma ryhtyvi pahaksi.

Eläintarinoita III

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Ärähteli karhuvaari,
karjahti salon Kuningas,
kun on kesken nokkaunten,
pakko montusta herätä.
Karjahteli, nuuskiskeli,
kuono korkeella tuhisi,
joko loppui pitkä tauko,
joko aika on herätä.

Vaikealta tuntui aivan
unet silmistä kerätä,
siristellä kirkkauatta,
metsän hajuja tajuta,
kunnes muisti ukkoparka,
kevät yllätti kovasti,
Kesä kohta kynnyksellä,
nytpä kuorsaukset lopussa.

Norsu Nestori Nerokas

Katsoi Nestori Nerokas
kuinka linnut lentelivät,
puun oksalla liversi,
pesän sinne rakensivat.
Norsu Nestori halusi
siivet saada itsellensä,
lentää kauaksi kotoa
asustella reisun päällä.
Keksi Nestori Nerokas
korvat kasvaa suuremmiksi,
kun ne voitelen hyvästi,
laitan rasvaa kaulalleni.
Eipä kasva norsun korvat,
eivät siiviksi rupea,
linnuksi ei norsu muutu,
aina maassa saa pysyä.

Hassun Possun murhe

Eläintarinoita III

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Hassu Possu murheissansa,
tipan silmästä puristi,
suuri huoli mieltä painoi,
itku kurkkua kuristi.
Mistä murhe Hassu Possun,
sepä tietenkin saparo,
ei se ollut kippurassa
ihan suorana sojotti.
-Voihan surkea saparo,
päivitteli Hassu Possu.
- Miten näyttäisin sialta
kun ei häntä kippurassa.
Kirkas aurinko pujahti
takaa pilven nähtäville,
Possun mielen sai hyväksi,
saparonkin sippuralle.

Käki kukkui kultiansa

Siellä metsän siimeksessä,
tumman kuusikon sisässä,
käki kukkui kultiansa,
hopeoita helskytteli,
sylikaupalla iloja,
riittävästi riemujakin,
jokaselle lapsoselle,
ihan pienille vähäsen,
suuremmille suuremmasti,
joka lapselle parasta
menestystä meinotteli.

Koiran kirppu kadoksissa

Koti kirpun, senhän tiedät,
oli turkissa jalossa,
rotukoiran korvan alla,
siellä suojassa sateelta,
pahimmalta pakkaselta,
sekä viimalta, vilulta.
Kerran kirppu tuo putosi,
kupsahti kai kartanolle,

taikka kellahti kedolle,
keväisien kukkain päälle.
Häly hirveä heräsi
huoli koiran kumppanista,
missä miekkonen makasi
pikku veikko vitkasteli.
Koira kulki kulkujansa,
jopa sattuikin somasti,
huomasikin kirppu koiran,
kotiin kernaasti palasi.

Ystävykset kohtasivat

Koira juoksi tietä myöten
siellä kohtasi kaverin,
kysyi tuota kumppaniksi,
matkaseuraksi halusi.
- Lähde naapuri lomalle,
tehdään matka muisteltava,
käydään kaukana salolla,
katsomassa karhun jäljet.
- Tokko tohtisin todella,
käydä korpeen kuolemahan,
siellä surma saapuvilla,
menee turkkikin pilalle.
- Älä turhia valita,
siellä saapi vaihtelua,
otetaan mukaan evästä,
sian kinkku särpimeksi.
- Karhu viepi kinkkuherkun,
voi kai muutenkin puraista,
koti koppiin kohta lähden,
matkailusta en välitä.

Viivi Villen vaimo

Kuningatar Viivi neuloi
pienen leijonan hametta,
pysyi pitkät, puiset puikot
suurten tassujen lomassa.

Eläintarinoita III

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Hame kaunis kohta valmis,
oli hohtavan punainen,
kauluksessa valkeaakin,
musta raitakin sivussa.
Tyttärelle tarpeellinen
lienee kirjava hamonen
aina lapsi nähtävillä,
pensaam varjossa vasiten.
Ylpeänä katsoi Viivi
työtä tassujen omien,
Villen vuoro sitten saada,
kaulaan kirjava kravatti.

Hassu possu

Oli kerran Hassu Possu
sika pienoinen, vireä,
leikki päivät kartanolla,
öitä pahnoilla nukuksi.
Iloisena Possu aina
pienen laulelon viritti,
kerto siinä tunnelmista,
sattumuksista monista.
Hassu Possu rustaeli
metsään pienoisen tupansa,
seinät laittoi laatusimmat,
katon kalkutti kivistä.
Onnellinen Hassu Possu
asuu vahvassa talossa,
eipä tunnu raisu tuuli,
myrskyn mylvintä sisällä.

Marakatin riemuteko

Ville viidakon kuningas,
murahteli, karjahteli
oli kiukkunen kovasti,
kiersi häntä kiemurainen.
Marakatti Markuksella
eipä riemulla rajoja,

Eläintarinoita III

Kirjoittanut Oiva Pennanen

häjyläinen härnäsipä
päivälevolla kuningas.
Viskoi päälle pähkinöitä,
käpyjä,myöskin kiviä,
sekä kuivia risuja,
ynnä kaarnankimpaleita.
Hermit Villeltä paloivat
käry nousi sieraimista
lähti muualle levolle
Markus hihkui riemuansa.

Norsu Nestori

Norsu Nestori Nerokas
viidakossa käyskenteli,
oli kärsässä kipuja,
pakotusta sieraimissa.
Silmistä vesi valuvi,
itku suusta suikertavi.
Oli Nestori Nerokas
pannut kärsän honkapuuhun,
sinne reijälle syväälle,
ampiaisten huoneisihin.
Oli mielessä makea
hunaja tuo herkullinen.
Siellä Nestori Nerokas
pahoin kärsänsä satutti,
kun ne siivekkäät ikävät
pisti kärsään säälimättä.
Nyt on Nestori nolona,
meni viisaskin vipuhun.